

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 543/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. G., P., t. č. vo výkone trestu K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 50/2012 a jeho rozsudkom z 2. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2013 doručená sťažnosť J. G., P., t. č. vo výkone trestu K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v

konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 50/2012 a jeho rozsudkom z 2. augusta 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 134/2009 z 23. júna 2010 uznaný vinným zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Za to bol odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 3 mesiace so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia. Zároveň bolo sťažovateľovi uložené ochranné ústavné sexuologické liečenie a bol zrušený výrok o treste, ktorý bol sťažovateľovi uložený rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2 T 23/2009 zo 7. októbra 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 To 151/2009 z 15. apríla 2010, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Sťažovateľ, ako aj prokurátor podali proti rozsudku okresného súdu odvolania, na základe ktorých krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 To 126/2010 z 25. augusta 2011 zrušil prvostupňové rozhodnutie vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o uložení ochranného opatrenia a sám rozhodol tak, že sťažovateľa odsúdil na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 3 mesiace so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia. Sťažovateľovi taktiež uložil ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou a boli zrušené výroky o trestoch, ktoré boli sťažovateľovi uložené rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1 T 174/2008 zo 4. februára 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 To 27/2009 zo 16. apríla 2009, rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2 T 23/2009 zo 7. októbra 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 To 151/2009 z 15. apríla 2010 a trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1 T 25/2010 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2 T 23/2009

zo 7. októbra 2009, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Sťažovateľ proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 2 Tdo 8/2012 z 27. marca 2012, v ktorom konštatoval, že konaním predchádzajúcim rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 To 126/2010 z 25. augusta 2011 bol porušený zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) v jeho ustanovení § 43 ods. 1 v neprospech sťažovateľa, preto rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu, aby ju znovu prerokoval a rozhodol o nej.

Krajský súd po vrátení veci rozsudkom sp. zn. 2 To 50/2012 z 2. augusta 2012 zrušil prvostupňové rozhodnutie vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o uložení ochranného opatrenia a sám vo veci rozhodol tak, že sťažovateľa odsúdil na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 3 mesiace, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia. Taktiež sťažovateľovi uložil ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou a zrušil výroky o trestoch, ktoré boli sťažovateľovi uložené rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1 T 174/2008 zo 4. februára 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 To 27/2009 zo 16. apríla 2009, rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2 T 23/2009 zo 7. októbra 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 To 151/2009 z 15. apríla 2010 a trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1 T 25/2010 zo 14. mája 2010 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2 T 23/2009 zo 7. októbra 2009, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Aj proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ dovolanie, ktoré však najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 23/2013 z 18. júna 2013 odmietol.

Podľa názoru sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 50/2012 a jeho rozsudkom z 2. augusta 2012 boli porušené jeho základné práva na

súdnu ochranu, na rovnosť účastníkov v konaní a na obhajobu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie.

Sťažovateľ svoje presvedčenie odôvodnil tým, že krajský súd „*Moje návrhy na doplnenie dokazovania... odmietol podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. S takýmto postupom Krajského súdu v Trenčíne sa v žiadnom prípade nestotožňujem a som presvedčený, že týmto postupom Krajský súd v Trenčíne zásadným spôsobom porušil moje právo na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ako aj základné právo na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo rovnosti strán zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...*

... nakoľko aj čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd mi zaručuje právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu. V prípade, že by mnou navrhované výsluchy svedkov boli vykonané, mohlo by dôjsť k odlišnému rozhodnutiu o vine, lenže takéto preukázanie mi Krajský súd v Trenčíne neumožnil a napokon ani po mojom dovolaní Najvyšší súd Slovenskej republiky...“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo J. G. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo rovnosti strán zaručené v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na obhajobu zaručené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To/50/2012 a jeho rozsudkom z 02. augusta 2012 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 To/50/2012 z 02. augusta 2012 zrušuje a vec sa vracia na nové prejednanie a rozhodnutie. Súčasne sa zrušujú aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.“

Podaním doručeným ústavnému súdu 16. októbra 2013 sťažovateľ doplnil prílohy sťažnosti o ďalšie rozhodnutia vydané v jeho trestnej veci.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 50/2012 a jeho rozsudkom z 2. augusta 2012, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd odmietol vykonať sťažovateľom navrhované dôkazy (výsluchy svedkov, rekonštrukcia, resp. vyšetrovací pokus).

Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že podľa svojej konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak

v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Krajský súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 2 To 50/2012 z 2. augusta 2012 uviedol tieto relevantné skutočnosti:

„Pokiaľ ide o skutkový stav a právnu kvalifikáciu odvolací súd dospel k záveru, že v tomto smere súd prvého stupňa nepochybil. Na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní správne ustálil skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Z výpovedí obžalovaného vyplýva, že tento v prípravnom konaní najskôr odmietol vypovedať, neskôr vypovedal len k časti skutku pod bodom 3/... V konaní pred súdom obžalovaný zaslal súdu písomné priznanie, ktoré označil za pravdivé aj na hlavnom pojednávaní. V tomto už na rozdiel od predošlých tvrdení doznal, že došlo k trom stretnutiam s maloletým a tieto podrobne popísal...

Obžalovaný je však zo skutku usvedčovaný priamo výpoveďou maloletého A. K...

Uvedenú výpoveď maloletého nepriamo potvrdzujú výpoveďami svedkovia I. K., P. Z. a L. Z. Maloletí svedkovia L. K., R. B., J. K. vypovedali, že...

Svedkyňa I. K. - matka maloletého A. K., potvrdila vo svojej výpovedi, že obžalovaný mal pri stretnutiach s jej synom tohto hladkať po rukách, stehnách a bozkávať ho, o čom sa jej zdôveril syn po začatí šetrenia veci. Je pravdou, že od syna vedela o dvoch stretnutiach, to že stretnutia mali byť 3, sa dozvedela až od polície.

Svedkovia P. Z. a L. Z. vypovedali k okolnostiam časti skutku pod bodom 3/ a okolnostiam, za akých bol obžalovaný zadržaný. Svedok Z. vo svojej výpovedi potvrdil, že pred zadržaním obžalovaného tohto videl v krikoch areáli školy v spoločnosti maloletého a obaja mali stiahnuté nohavice, pričom obžalovaný si natieral tiež krémom análny otvor. Pokiaľ ide o svedkyňu L. Z., táto potvrdila v prípravnom konaní, že keď prichádzala ku krikom v areáli školy, videla obžalovaného, ako si dal dolu nohavice a bol iba v slipoch. Išla ďalej, pričom v jednom úseku nevidela cez kriky nič a až keď bola od obžalovaného asi

I meter, tak uvidela maloletého, ako si dáva nohavice hore a taktiež obžalovaný si dával nohavice hore a začal utekať. Jej manžel sa rozbehol za obžalovaným, pričom ona zostala pri maloletom, s ktorým sa následne rozprávala. Ten jej uviedol, že asi pred týždňom ho oslovil muž, či si chce zarobiť a kázal mu, aby prišiel v uvedený deň do areálu školy. Maloletý tam aj prišiel, no nečakal ho dotyčný muž, ale obžalovaný, ktorý mu navrhoval sexuálne praktiky. Na hlavnom pojednávaní svedkyňa vypovedala potom čiastočne rozdielne vtom, že maloletý spomínal len jedného muža, s ktorým sa mal stretávať. Tento rozpor nevedela vysvetliť. Odvolací súd k tomu uvádza, že aj keď sa tento rozpor nepodarilo vysvetliť, nemá vplyv pre rozhodnutie vo veci, nakoľko z výpovede maloletého K., ale aj z doznania obžalovaného je zrejmé, že sa jedná o osobu obžalovaného, s ktorým sa stretol aj v predchádzajúcich prípadoch. Pokiaľ obžalovaný namieta výpovede svedkov Z. kvôli tomu, že čiastočne rozdielne popisujú, ako videli situáciu v kríkoch, a preto sú ich výpovede nedôveryhodné, odvolací súd uvádza, že títo svedkovia sa približovali k miestu činu každý z inej strany a nemuseli vidieť dej odohrávajúcí sa medzi obžalovaným a maloletým celý a súčasne. Aj z výpovede svedkyne Z. z prípravného konania vyplynulo, že určitý čas nevidela na nich kvôli krikom. V konečnom dôsledku skutočnosť, že obaja, teda obžalovaný aj maloletý, mali dole stiahnuté nohavice a spodné prádlo vyplýva z písomného doznania obžalovaného. Z uvedených dôvodov preto nepovažoval odvolací súd za potrebné preverovať ich výpovede vykonaním rekonštrukcie a vyšetrovacieho pokusu. Napokon títo svedkovia neuvádzajú, že by priamo videli samotné dotyky, chytanie a bozkávanie, z takéhoto konania obžalovaného usvedčuje maloletý K. a to nielen v uvedený deň, ale aj v predchádzajúcich prípadoch, pričom jeho výpovedi nie je dôvod neveriť a to aj s poukazom na znalecký posudok a výpoveď znalkyne z odboru psychológie Mgr. A. F. Znalkyňa vyšetrila maloletého A. K., pričom uviedla, že je schopný správne vnímať a reprodukovať prežité udalosti aj napriek zistenej ľahkej mozgovej dysfunkcii. Svoje závery jasne, zrozumiteľne potvrdila a vysvetlila na hlavnom pojednávaní. Z ďalšieho znaleckého dokazovania znalcov z odboru zdravotníctva, odvetvie psychiatria vyplynulo, že obžalovaný v čase činu netrpel duševnou chorobou alebo poruchou vo forenznom zmysle, teda takou, ktorá by narušovala jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti. Plne chápe význam trestného konania a jeho pobyt na slobode nie je z hľadiska psychiatrického nebezpečný pre spoločnosť. Pokiaľ ide o otázku sexuality, túto ponechali na posúdenie sexuológom.

Zo znaleckého posudku MUDr. C.-Š., znalkyne z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria a sexuológia, potom vyplýva, že u obžalovaného vyšetrením zistila prítomnosť sexuálnej deviácie - sexuálnej agresivity. Trpí a v čase činu trpel odchýlkou v obsahovej náplni SMS (anomália podľa A) - atraktivita je zameraná na chlapcov vo veku okolo 14 rokov, pričom orientácia je homosexuálna a sexuálnou deviáciou (koordinačnou anomáliou podľa B) - sexuálnou agresivitou. Táto sexuálna deviácia pôsobila podstatne na úroveň jeho ovládacích schopností, rozpoznávacía schopnosť ovplyvnená nebola. Vzhľadom na koordinačnú anomáliu (ide o vrodenú úchylku), nemá dostatok zábran na potlačenie, agresívnych sexuálnych prejavov. Vzhľadom na zistenú deviáciu znalkyňa odporučila uložiť ústavné ochranné sexuologické liečenie.

Pokiaľ sa týka návrhu obžalovaného predneseného na verejnom zasadnutí, ktorými navrhoval opätovne vypočuť teraz už mladistvého A. K., aby pred súdom ozrejmil skutočnosti, ktoré sa stali a tiež návrhu na vypočutie sexuologičky MUDr. C.-Š., pretože podľa jeho názoru táto vypracovala posudok ovplyvnená samotným vzneseným obvinením, tieto odvolací súd zamietol. V prípravnom konaní bol maloletý vypočutý v súlade so zákonom a odvolací súd vzhľadom na vyhodnotenie dôkaznej situácie nemal dôvod pochybovať o jeho výpovedi, pričom nepovažoval za nutné ho opätovne vypočúvať k skutkovému stavu. Taktiež nie je dôvod pochybovať o znaleckom posudku vypracovanom znalkyňou MUDr. C.-Š. len s argumentáciou, že podľa názoru táto vypracovala posudok pod vplyvom vzneseného obvinenia. Znalkyňa vo svojom znaleckom posudku jasne uviedla, že pri vypracovávaní posudku vychádzala nielen z vyšetrovacieho spisu predloženého vyšetrovateľom, ale tiež s ňou vykonaného vyšetrenia obžalovaného.

Vyššie uvedené skutočnosti sú len tie najdôležitejšie z vykonaných dôkazov, na ktoré odvolací súd považoval za nutné poukázať a ktoré ho viedli k záveru, že skutkový stav bol súdom prvého stupňa správne zistený a ustálený, pričom obrana obžalovaného bola vyvrátená. Preto odvolanie obžalovaného vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu nepovažoval za dôvodné.

Taktiež pri právnom posúdení skutku prvostupňový súd nepochybil, keď konanie obžalovaného v bodoch 1-3 kvalifikoval ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák., pretože osobu mladšiu ako pätnásť rokov iným spôsobom sexuálne zneužil. Nie je možné prisvedčiť argumentom obžalovaného, že nenaplnil znaky skutkovej podstaty

tohto zločinu, ale jeho konanie je možné posúdiť len ako inú, menej závažnú skutkovú podstatu prečinu. Odvolací súd uvádza, že v danom prípade nešlo len o nejaké letmé dotyky cez odev, ale už v prvých dvoch prípadoch obžalovaný bozkával mladistvého na líce, ústa a hladkal ho po rukách. Uvedené v kontexte s ďalším konaním obžalovaného (odhaľovanie sa a onanovanie pred ním), nepochybne napĺňa skutkovú podstatu zločinu podľa § 201 ods. 1 Tr. zák., navyiac pri treťom stretnutí, ako vyplýva z výpovede mal. K., došlo na popud obžalovaného už k tomu, že sa aj on vyzliekol a obžalovaný ho mal hladkať, bozkávať a „chytať mu ho“ a natierať si análny otvor krémom. Preto tiež odvolanie obžalovaného vo vzťahu k právnej kvalifikácii jeho konania odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

Na druhej strane odvolací súd preskúmajúc napadnutý výrok o treste zistil, že J. G. bol po spáchaní prejednávaneho skutku, teda po 23. 10. 2008 odsúdený trikrát a to rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp; zn. 1 T/174/08 zo dňa 04. 02. 2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 2 To/27/09 zo dňa 16. 04. 2009 pre prečin podľa § 364 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. účinného v čase činu, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na 8 mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia, ďalším rozsudkom Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 2 T/23/09 zo dňa 07. 10. 2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 23 To/151/09 zo dňa 15. 04. 2010 bol uznaný vinným z prečinov podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/, písm. b/, § 245 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody na 18 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia a súčasne bol zrušený výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 1 T/174/08 zo dňa 04. 02. 2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 2 To/27/09 zo dňa 16. 04. 2009. Napokon bol J. G. odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 1 T/25/10 zo dňa 14. 05. 2010, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 2 T/23/09 zo dňa 07. 10. 2009 pre prečiny podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/, § 245 ods. 1 Tr. zák. a bol mu uložený spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom súčasne boli zrušené výroky o vine treste v rozsudku Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 2 T/23/09 zo dňa 07. 10. 2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 23 To/151/09 zo dňa 15. 04. 2010, ako aj výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 1 T/174/08 zo dňa

04. 02. 2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 2 To/27/09 zo dňa 16. 04. 2009. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný G. sa prejednávaneho skutku dopustil pred vyhlásením vyššie uvedených odsudzujúcich rozsudkov a teda išlo o zbiehajúcu sa trestnú činnosť, bolo nutné mu ukladať súhrnný trest v zmysle zásad pre ukladanie trestu uvedených v ustanovení § 42 Tr. zák. aj s prihliadnutím na posledné odsúdenie zo dňa 14. 5. 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 6. 2010 tak, ako sa toho domáhal odvolaním obžalovaný. Takéto rozhodnutie je v prospech obžalovaného a keďže odvolací súd zistil, že jeho odvolanie je v tomto smere dôvodné, uložil mu po zrušení napadnutého výroku o treste podľa § 201 ods. 1, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 7 Tr. zák. nový súhrnný trest odňatia slobody za všetky zbiehajúce sa trestné činy v trvaní 8 (osem) rokov a 3 (tri) mesiace a súčasne podľa § 42 ods.2 Tr. zák. zrušil výroky o treste v rozsudkoch, resp. trestnom rozkaze tak, ako sú uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Uvedený trest bol uložený v rovnakej výmere, aj keď bol ukladaný odvolacím súdom za viac trestných činov ako ukladal súd prvého stupňa, no s prihliadnutím na skutočnosť, že nebolo podané odvolanie prokurátorom proti výroku o treste v neprospech obžalovaného, nemohol odvolací súd uložiť trest prísnejší. Na druhej strane po vyhodnotení zásad a skutočností dôležitých pre ukladanie trestu, t. j. spôsobu spáchania činu, následku, zavinenia, pohnútky, príťažujúcich a poľahčujúcich okolností, osoby páchatel'a, jeho pomerov a možností jeho nápravy, tiež s prihliadnutím na závery znaleckého posudku MUDr. C.-Š. je takto uložený trest trestom primeraným, uloženým v súlade s § 34 Tr. zák., za použitia ustanovení § 42 ods. 1 Tr. zák. (súhrnný trest), § 41 ods. 2 Tr. zák. (asperačná zásada) a § 38 ods.7 Tr. zák. Takáto výmera trestu odňatia slobody nad spodnou hranicou upravenej trestnej sadzby, teda nie neprimerane prísna. Je nutné zvýrazniť skutočnosť, že obžalovaný spáchal čin pokračujúcim konaním vo viacerých prípadoch, bol v minulosti viackrát súdne trestaný a to aj nepodmienečnými trestami odňatia slobody, čo však nevedlo k jeho náprave. Na výkon trestu odňatia slobody odvolací súd zaradil obžalovaného za splnenia podmienok § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Pokiaľ sa obžalovaný domáhal odvolaním použitia ustanovenia § 39 ods. 2 v písm. c/ Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu, s poukazom na spomínaný znalecký posudok MUDr. C.-Š., odvolací súd k tomu uvádza, že na závery tohto znaleckého posudku a znalkyňou zistenú zmenšenú ovládaciú schopnosť obžalovaného pri spáchaní

prejednávaneho zločinu prihliadol pri rozhodovaní o treste a jeho výmery, avšak dospel k názoru, že na uloženie trestu pod dolnú, hranicu trestnej sadzby, ustanovenej zákonom v zmysle citovaného ustanovenia, nie sú splnené všetky podmienky. Použitie tohto ustanovenia je podmienené tým, že súd odsudzuje páchatela, ktorý spáchal trestný čin v stave zmenšenej pričetnosti a má za to, že vzhľadom na zdravotný stav páchatela, by bolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania a zároveň uloží ochranné liečenie. Odvolací súd po starostlivom zvážení konštatoval, že s prihliadnutím na predchádzajúce početné odsúdenia obžalovaného, prevažne majetkového charakteru, ktoré nemajú nič spoločné so zistenou vrodenu sexuálnou deviáciou a s ňou súvisiacou zmenšenou ovládacou schopnosťou obžalovaného, nie je možné povedať, že vzhľadom na zdravotný stav páchatela, za súčasného uloženia ochranného liečenia, možno dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania, t. j. pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

V konečnom dôsledku preskúmaním výroku napadnutého odvolaním okresnej prokurátorky, ktorým bolo obžalovanému uložené podľa § 73 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. aj ochranné ústavné sexuologické liečenie, odvolací súd zistil, že odvolanie je čiastočne dôvodné v tom smere, že síce boli splnené podmienky na jeho uloženie, avšak toto bolo uložené podľa nesprávneho ustanovenia Trestného zákona a to z dôvodov uvádzaných v odvolaní. Odvolací súd sa však nestotožnil s názorom okresnej prokurátorky, že je nutné po zrušení tohto výroku vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, kvôli údajným rozporom medzi znaleckým posudkom znalcov psychiatrov a posudkom znalkyne z odvetvia sexuológie. Aj keď závery týchto posudkov vyznievajú odlišne, pokiaľ ide o posudzovanie rozpoznávacích a ovládacích schopností obžalovaného v čase činu, nejedná sa o rozpor. Je potrebné uviesť, že znalci psychiatri vyšetrili obžalovaného z hľadiska psychiatrického na zistenie duševnej choroby alebo poruchy a znalkyňa sexuologička robila vyšetrenie so zameraním na zistenie sexuálnej deviácie. Jeden zo znalcov psychiatrov MUDr. V. na hlavnom pojednávaní napokon aj uviedol, že otázku vyšetrenia sexuality u obžalovaného prenechali sexuológom. Preto odvolací súd skonštatoval, že nejde o rozpory v záveroch znaleckých posudkov, pre ktoré by bolo potrebné vec vrátiť súdu prvého stupňa z dôvodu ich odstránenia. S poukazom na vyššie uvedené pochybenie pri použití zákonného ustanovenia, ktorým prvostupňový súd ukladal

ochranné ústavné sexuologické liečenie, odvolací súd po zrušení napadnutého výroku sám toto napravil tak, že za splnenia zákonných podmienok podľa § 73 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. uložil obžalovanému J. G. ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou.“

Ako z citovanej časti napadnutého rozhodnutia vyplýva, krajský súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré o odvolaniach sťažovateľa a príslušnej prokuratúry rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia.

Krajský súd sa dostatočne zaoberal právne relevantnými otázkami, dôležitými pre prijatie rozhodnutia o vine a treste sťažovateľa. Vysporiadal sa s námietkami obhajcu sťažovateľa o nenaplnení všetkých znakov tej skutkovej podstaty trestného činu, zo spáchania ktorého bol sťažovateľ napokon uznaný vinným, ako aj s návrhmi obhajcu na mimoriadne zníženie trestu [§ 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona] a vypočutie svedka a súdnej znalkyne. Krajský súd taktiež reagoval na tvrdenie sťažovateľa o nepreukázaní, že by sa skutky stali tak, ako sú opísané v rozsudku okresného súdu (a s tým súvisiaca nesprávnosť právnej kvalifikácie), ako aj na jeho poukazovanie na „rozpory“ vo výpovediach svedkov. Odvolací súd neopomenul ani návrh sťažovateľa na vykonanie rekonštrukcie, resp. vyšetrovacieho pokusu. Jednoznačné odpovede prijaté k týmto otázkam pritom krajský súd oprel o nespochybniteľné výsledky vykonaného dokazovania v trestnej veci sťažovateľa, ktoré po preskúmaní racionálne vyhodnotil.

Ústavný súd vo vzťahu k napádanému rozhodnutiu krajského súdu nezistil nič, čo by robilo tento rozsudok ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Napadnuté rozhodnutie je vnútorne logické, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu a rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku. Rozhodnutie primerane reaguje na odvolacie námietky sťažovateľa (a jeho obhajcu) a jeho zistenia a závery vychádzajú z vykonaného dokazovania – najmä z výsluchov svedkov, listinných dôkazov (priznanie sťažovateľa) a znaleckých posudkov.

Vychádzajúc z týchto dôkazov, krajský súd považoval za dostatočné preukázanie všetkých, pre vyslovenie viny a určenie trestu relevantných okolností v trestnej veci

sťažovateľa. Krajský súd preto nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení okresného súdu a o tom, že sťažovateľ svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty zločinu sexuálneho zneužívania, a v zhode s tým mu uložil tomu zodpovedajúci trest odňatia slobody a ochranné liečenie, ktorých uloženie (výšku a opodstatnenie) opäť náležite odôvodnil.

Je zrejmé, že dostatočné odôvodnenie a absencia akéhokoľvek vnútorného rozporu, iracionality, príp. nelogickosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu sú tými ukazovateľmi, ktoré vylučujú zásah (týmto rozhodnutím) do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy). Rovnako dostatočné a ústavne konformné odôvodnenie nevykonania navrhovaných dôkazov, resp. doplnenia dokazovania (to je podstata sťažnosti podanej ústavnému súdu) krajským súdom v tomto konkrétnom prípade nedáva možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na obhajobu (čl. 50 ods. 3 ústavy), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy) a práva vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe [čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru].

Ústavný súd len zopakuje, že nemôže nahrádzať právomoc všeobecných súdov, ktoré rozhodujú v trestnoprávných veciach (čl. 142 ods. 1 ústavy), a keďže z obsahu rozhodnutia nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi označenými právami sťažovateľa [čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru] a napadnutým uznesením krajského súdu (ktorý nie je v žiadnom prípade arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený), sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa (zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci na nové prerokovanie a rozhodnutie), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2013